

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X.
zastoupený advokátkou Mgr. Alenou Holubkovou
sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2026, č. j. OAM-485/BA-BA07-ZA05-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2026, č. j. OAM-485/BA-BA07-ZA05-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2026, č. j. OAM-485/BA-BA07-ZA05-2025, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žalobní body

2. Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí kvůli vadám předcházejícího správního řízení.
3. Ačkoliv bylo řízení vedeno za účasti tlumočnicka ruského jazyka, žalobce ve skutečnosti ruský jazyk neovládá v rozsahu, který by mu umožňoval plně porozumět průběhu řízení, kladeným otázkám a jejich právní relevanci. Žalobce je rodilým mluvčím uzbeckého jazyka a jeho znalost ruštiny je omezená. Žalovaný se spokojil s formálním prohlášením žalobce o znalosti ruského jazyka, aniž by jakkoli ověřil, zda žalobce skutečně rozumí obsahu komunikace. V důsledku toho docházelo k nepochopení otázek a zkreslení odpovědí. Tyto nesrovnalosti následně žalovaný použil k závěru o nevěrohodnosti žalobce, čímž zatížil své rozhodnutí zásadní logickou vadou. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom opakovaně zdůrazňuje, že právo na tlumočnicka musí být zajištěno reálně, nikoli pouze formálně.
4. Žalovaný založil své rozhodnutí primárně na závěru o nevěrohodnosti žalobce, přičemž tento závěr vychází z dílčích rozporů ve výpovědích. Takový přístup je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek sp. zn. 5 Azs 19/2020), podle níž samotné rozpory ve výpovědi nemohou automaticky vést k závěru o nevěrohodnosti, zejména pokud mohou být způsobeny jazykovou bariérou, stresem či nepochopením otázek.
5. Žalovaný zcela opomněl aplikovat zásadu „v případě pochybností ve prospěch žadatele“.
6. Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný prakticky vůbec nezohledňuje shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce, kdy zejména stran úvahy o azylu a doplňkové ochrany je rozhodnutí nekoherentní, jednotlivé argumentace a zjištění žalovaného si navzájem odporují. Správní orgán nahradil skutečně zjištěný stav věci svými vlastními hodnotícími soudy, které ale nemají oporu ve spisu ani v realitě. Žalovaný navíc zlehčuje informace žadatelem uvedené v rámci pohovoru. Žalovaný neprovedl dostatečné zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu. Zcela nedostatečně se vypořádal s tvrzeními žalobce o opakovaných zásazích policie, o fyzickém násilí a zásazích do náboženské svobody. Namísto toho tato tvrzení paušálně odmítl bez řádného dokazování.
7. Žalovaný dospěl k závěru, že Uzbekistán je bezpečnou zemí, aniž by komplexně zohlednil aktuální informace o postavení náboženských osob, policejním násilím, svévolných zásazích státních orgánů. Hodnocení žalovaného je selektivní a neúplné.
8. Žalovaný nesprávně posoudil naplnění podmínek dle § 14a zákona o azylu. Žalobci v případě návratu hrozí svévolné zadržení, fyzické násilí ze strany policie, nelidské a ponižující zacházení. Tyto skutečnosti naplňují standard čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“). Žalobce má za to, že neobstojí odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalovaného o možném bezpečném návratu žalobce do země původu. V souvislosti s § 14a zákona o azylu žalovaný nevzal v úvahu možné nebezpečí, kterému by mohl být žalobce po návratu vystaven ze strany policie. Žalobce má tedy za to, že rozhodnutí nevychází v potřebné míře ze zjištěného skutkového stavu o zemi původu.

9. Žalobce opakovaně poukazuje na to, že v jeho konkrétním případě existuje důvodná obava, že by trestní řízení v domovském státě neodpovídalo zásadám článků 3 a 6 Úmluvy.
10. K tvrzené nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu spočívající v tom, že správní orgán nerespektoval zákon o azylu a neřídil se judikaturou Nejvyššího správního soudu, odkazuje žalobce na rozsudek ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Azs 7/2012-4, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„obecně lze konstatovat, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá žadatele břemeno tvrzení, břemeno důkazní je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. S ohledem na toto sdílené břemeno je správní orgán povinen zjišťovat a zohlednit veškeré informace a důkazy jak v neprospěch, tak i ve prospěch žadatele.“* Žalobce má za to, že v jeho konkrétním případě není po provedeném dokazování možné objektivně přijmout závěr, že žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
11. Informace, ze kterých žalovaný během správního řízení vycházel, a skutečnosti obsažené v důkazech je třeba v případě žalobce hodnotit komplexněji, podrobněji a více v souvislostech. Žalobce v tomto smyslu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58, kde Nejvyšší správní soud vyslovil, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby. V projednávané věci správní orgán nedostal své povinnosti náležitě zohlednit veškeré relevantní skutečnosti.
12. Žalobce dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kde soud se zabýval otázkou hodnocení subjektivních informací. V rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007-129, např. uvedl, že správní orgán je povinen subjektivním informacím podaným žadatelem „nastavit zrcadlo“ pokud možno co nejpodrobněji, avšak v relaci s tvrzeními žadatele, zjištěnými informacemi o objektivním stavu v zemi původu, získanými např. i od nevládních organizací. Význam subjektivních informací byl akcentován rovněž v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, kde Nejvyšší správní soud judikoval *„pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet“*. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nedostatečné zjištění skutkového stavu a má být zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný s námitkami nesouhlasil. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nedostatečného tlumočení, tato je zcela nedůvodná. Žalobce v průběhu správního řízení sám uvedl, že je schopen komunikovat v ruském jazyce a pohovor dne 17. 6. 2025 proběhl v tomto jazyce na jeho žádost. Po celou dobu řízení žalobce nevzneshl žádnou námitku vůči kvalitě tlumočení, nepožádal o změnu jazyka, ani neuvedl, že by otázkám nerozuměl. Naopak z obsahu protokolů jednoznačně vyplývá, že na položené otázky

reagoval věcně a adekvátně. Je rovněž významné, že žalobce opakovaně nevyužil svého práva na přečtení protokolu, a přesto jej vlastnoručně podepsal, čímž potvrdil jeho správnost. V této souvislosti lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze bez dalšího přisvědčit dodatečným tvrzením o neporozumění tlumočení, pokud žadatel v průběhu řízení žádné výhrady neuplatnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 4 Azs 5/2013-31).

14. Stěžejní otázkou posuzované věci je však věrohodnost tvrzení žalobce. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce není věrohodný, a tento závěr je plně v souladu jak s právní úpravou, tak s judikaturou správních soudů. Hodnocení věrohodnosti bylo provedeno v intencích čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a odpovídá rovněž judikatuře Nejvyššího správního soudu, například rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, podle něhož je třeba hodnotit zejména vnitřní a vnější konzistentnost výpovědi, její konkrétnost a plausibilitu.
15. V projednávané věci byly shledány zásadní rozpory ve výpovědích žalobce. Zatímco v řízení o správním vyhoštění žalobce výslovně uvedl, že v Uzbekistánu mu nic nehrozí, že se jedná o bezpečnou zemi a že nikdy neměl problémy s policií, v řízení o mezinárodní ochraně tvrdí pravý opak. Tyto rozpory žalobce vysvětlil tím, že tehdy lhal, přičemž výslovně uvedl, že je pro něj běžné státním orgánům lhát. Takové tvrzení zásadním způsobem narušuje jeho celkovou věrohodnost a správní orgán k němu musel přihlídnout. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně judikoval, že zásadní rozpory ve výpovědích žadatele mohou vést k závěru o jeho nevěrohodnosti (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2012, č. j. 9 Azs 7/2012-28).
16. Správní orgán dále poukázal na účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce podal žádost až poté, co byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž sám uvedl, že pokud by k zajištění nedošlo, o mezinárodní ochranu by nežádal. Po dobu svého pobytu v X ani následně v České republice (dále jen „ČR“), kde pobýval od roku X, žádost nepodal, a to ani přesto, že měl k tomu dostatečný časový prostor. Takové jednání je v rozporu s požadavkem, aby žadatel o mezinárodní ochranu požádal v nejkratším možném čase, jak ostatně vyplývá z čl. 4 odst. 5 písm. d) kvalifikační směrnice. K tomu lze odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž opožděné podání žádosti může svědčit o její účelovosti (srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48).
17. Pokud jde o samotný azylový příběh žalobce, ten byl správním orgánem shledán nevěrohodným rovněž z důvodu jeho neurčitosti, nekonkrétnosti a rozporu s dostupnými informacemi o zemi původu. Žalobce například nebyl schopen věrohodně doložit, že osoby, které jej měly zadržovat a fyzicky napadat, byly skutečně policisté, a jeho tvrzení o některých praktikách (např. aplikace smrtících injekcí) sám relativizoval jako neověřené informace z doslechu. Tyto skutečnosti správní orgán vyhodnotil jako nepřesvědčivé a nepodložené.
18. Za této situace žalovaný přistoupil k právnímu posouzení věci. Pokud jde o azyl dle § 12 zákona o azylu, žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že byl

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či politického názoru. Žalobce sám uvedl, že nebyl politicky aktivní. Jeho tvrzení o problémech s policií z náboženských důvodů byla shledána nevěrohodná, a nemohla tak založit důvod pro udělení azylu. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze udělit azyl na základě tvrzení, která nebyla shledána věrohodnými (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 92/2006-58).

19. Pokud jde o doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalobce neprokázal, že by mu hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení, ani jiná forma vážné újmy ve smyslu zákona. Informace o zemi původu takovou situaci nepotvrzují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně zdůraznil, že pouhá obecná obava z návratu do vlasti nepostačuje k udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudek ze dne 18. 12. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).
20. Napadené rozhodnutí je dle názoru správního orgánu rovněž plně přezkoumatelné, neboť obsahuje jasné skutkové i právní závěry a logické odůvodnění, z něhož je zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil.

IV. Obsah správního spisu

21. Žalobce byl dne 22. 4. 2025 kontrolován na stavbě a byl zajištěn. Žalobce dne 22. 4. 2025 vypověděl, že přicestoval do Schengenu někdy v prosinci X, pár měsíců pobýval v X, pak přijel do ČR, někdy v lednu X dostal vyhoštění, podal odvolání, najal si právníka, dál se o věc nezajímal. V dubnu X žádal o pobyt v X, neví, jak dopadla. V X nepobývá, neboť tam je těžké najít práci a bydlení. Má různé brigády.
22. Žalobce dne 27. 4. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
23. Dne 5. 5. 2025 poskytl údaje k podané žádosti, sdělil, že je státním příslušníkem Uzbekistánu a uzbecké národnosti, je sunnita, není politicky aktivní. Ovládá jazyk uzbecký a ruský. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je jeho náboženské vyznání, je muslim, v jeho rodném místě mu to nedovolují. Má vousy, cestou do mešity ho sleduje policie, ptá se ho, proč má vousy a proč se chodí modlit. Chytli ho a autem ho odvezli na stanici k výslechu. Nic se neprotokoluje, chovají se jako mafiáni. Mohou s vámi dělat cokoli, mlátit vás, nadávat, holit vousy. Nutí vás pít vodku. Mohou vás obvinít z terorismu, náboženského extrémismu, nechat vás ve vězení rok, pak vám dají injekci a během půl roku zemřete.
24. Při pohovoru dne 17. 6. 2025 žalobce uvedl, že vlast opustil z náboženských důvodů. Pas si vyřídil standardně, žádné potíže s vycestováním neměl. Pracoval v X, tam mu nevyhovovaly pracovní podmínky, přijel do ČR, neboť zde měl známé. V ČR pracoval na stavbách. V roce X dostal správní vyhoštění na jeden rok. Následně požádal o pobyt v X, tam byl týden, vrátil se do ČR. V Uzbekistánu není svoboda, jsou tam omezení ohledně odívání a vzhledu, jsou spojená s náboženskými pravidly. Žalobce se pravidlům nepodřizoval, pociťoval zájem státních orgánů o jeho osobu. Byl tlak ze strany policie na muslimský vzhled a chování. Policie přijížděla v noci, odvezla jej a některé kamarády na neznámé místo, vyslýchala je k jejich vzhledu, nalévali mu sklenici vodky. Když nevypil,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

byl bit a oholen policií. Dělo se to od jeho X do X let. Jeho kamaráda také obtěžovala policie 2x týdně. U žalobce se to stalo minimálně 10x, nikdy si nestěžoval, protože to nemohl dokázat. Měl nějaké tržné rány, ošetřil se sám, k lékaři nešel. Domnívá se, že šlo o policisty v civilu, v Uzbekistánu takto jedná pouze policie, žádné bandy se u nich nevyskytují. Žalobce se domnívá, že byl považován za představitele jiných směrů muslimské víry (wahhábismus), myslí si, že jej státní orgány neprávem zařadily mezi teroristy. Projevovalo se to všemožnými kontrolami a prověrkami. Policií byli vyslechnuti, ale nevěřila jim, že nejsou teroristé, byli oholeni a ostříhání. Tři jeho další kamarádi mají stejné zkušenosti. K injekcím uvedl, že se to traduje mezi lidmi. O azyl dříve nežádal, protože o této možnosti nevěděl. Při tomto pohovoru tlumočil tlumočnick z jazyka ruského. Žalobce proti obsahu protokolu žádné námitky nevznsl. Prohlásil, že si s tlumočnickem bez problému rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. Protokol jako správný na každé straně podepsal. V tuto dobu byl žalobce zastoupený advokátem, až do ukončení zastupování 7. 11. 2025, v mezidobí žalobce ani jeho právní zástupce žádnou námitku k tlumočení nevznsl.

25. Žalovaný v průběhu řízení shromáždil tyto materiály vztahující se k žalobcově zemi původu:
Informace MZV ze dne 8. 4. 2025, Uzbekistán, Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů. Činnost úřadu ombudsmana; Informace OAMP ze dne 14. 3. 2025. Uzbekistán. Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských práv a svobod.
26. Z rozhodnutí ze dne 29. 10. 2023 o uložení správního vyhoštění žalobci se zákazem pobytu jeden rok vyplývá, že žalobce byl dne 28. 1. 2023 kontrolován hlídkou policie ČR. Uvedl, že si chtěl najít práci a poté požádat o legalizaci pobytu, mohl by se vrátit do Uzbekistánu ke své rodině, jsou v pravidelném kontaktu. V Uzbekistánu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, může vycestovat, nikdy tam s policií neměl žádné problémy.
27. V doplňujícím pohovoru dne 8. 12. 2025 žalobce vypověděl, že naposledy byl v Uzbekistánu asi v únoru X. Původně přijel do X, protože tam chtěl pracovat, pracoval v továrně na výrobu televizorů. Do ČR přijel jako turista, známý mu nabídl práci ve stavebnictví, to se mu líbilo, měl větší plat než v X. V ČR se mu líbí víc než v X. O mezinárodní ochranu žádá kvůli problémům s policií, policisté jej často kontrolovali, chodili k němu domů kvůli vousům. Oholili ho, bili ho a dali mu sklenici vodky. Žalobce byl konfrontován se svou výpovědí z řízení o správním vyhoštění, k tomu vysvětlil, že je pravda, že do ČR přijel, aby vydělal peníze na X, resp. na dvě X (X a X). Žalovaným byl dotázán na jeho výpověď, že mu v Uzbekistánu nic nehrozí. Žalobce odpověděl: „Chtěl jsem to mít rychle za sebou, proto jsem to řekl. Plácl jsem to jen tak.“ Žalovaný též přdestřel, že žalobce výslovně uvedl, že je pro něj Uzbekistán bezpečná země, kde mu nehrozí žádné nebezpečí, žalobce odpověděl: „Jak jsem už říkal, jen tak jsem to uvedl. Já jsem to nechtěl prodlužovat, takže jsem si to vymyslel. Vymyslel jsem si to. Lhal jsem. Byl jsem mladý.“ K vyjádření žalovaného, že žalobce výslovně vypověděl, že nikdy neměl žádné problémy s policií, uvedl: „Lhal jsem, abych se dostal rychle pryč.“ K dalšímu upřesňujícímu dotazu odpověděl: „Ptáte se mě na moc otázek. Chtěl jsem dostat zpět svoji kartičku. To je celé. Tak jsem prostě lhal v otázce svých problémů. Vymyslel jsem si to.“ Pokud žalovaný konstatoval, že žalobce potvrdil pravdivost své výpovědi svým podpisem, žalobce uvedl: „Neznal jsem české zákony. Nic jsem nevěděl. Nikdo mi nic neřekl.“ „Bál jsem se, že to česká

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

policie řekne uzbecké policii.“ „To je jen moje domněnka. Nevím, proč. Rozhodl jsem se říct české policii lživé informace, protože jsou to moje osobní problémy, já jsem to nepovažoval za důležité uvést. Tak proto jsem lhal.“ K dotazu, zda je pro něj běžné, že lže státním orgánům, po chvíli mlčení odpověděl: „Ano, je. Dělá to běžně. Dělá to pro svoji ochranu, aby se mi nic nestalo. Jak jsem už říkal, nebylo to pro mě důležité. Chtěl jsem rychle pryč. Jak jsem prostě už říkal... Vybral jsem si důležitost otázek a podle toho jsem na ně odpověděl. Jak se mi to hodilo.“ Tento pohovor tlumočil tlumočník z jazyka uzbeckého. Žalobce proti obsahu protokolu žádné námitky nevznesl.

28. Žalobce se dne 3. 2. 2026 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí za účasti tlumočníka z jazyka ruského, nic nového uvést nechtěl, žádné námitky proti obsahu spisu nevznesl.
29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou problémy žalobce s uzbeckou policií, která ho měla fyzicky napadnout.
30. Žalovaný následně hodnotil věrohodnost tvrzení žalobce. Shledal, že tvrzení ohledně problémů s policií (kdy jej měla policie minimálně desetkrát odvézt na neznámé místo, kde ho měla podrobit výslechu, bití a oholení vousů) nejsou věrohodná. Žalovaný upozornil na výpověď žalobce z řízení o správním vyhoštění ze dne 29. 10. 2023, podle které žalobce přijel do ČR za prací, zjistit, zda bude vydělávat více než v X. Přijel si vydělat na X, povolení si chtěl vyřídit, až si najde práci. Uvedl, že má ve vlasti zázemí, rodinu, v návratu mu nebrání žádná překážka, v Uzbekistánu mu nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, s policií nikdy žádné problémy neměl. Žalobce tato svá tvrzení v doplňujícím pohovoru vysvětlil toliko tím, že dříve lhal, aby měl výslech rychle za sebou. Žalovaný měl za to, že pokud by žalobci skutečně ve vlasti hrozilo nějaké nebezpečí, sdělil by to českým státním orgánům při svém výslechu. Nevysvětlil, čím mu měla lež pomoci. Zároveň potvrdil jako pravdivou informaci, že přijel vydělat peníze na X svou a svého X.
31. Žalovaný měl za to, že tvrzení o potížích s policií žalobce uvedl toliko s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. O svých problémech s uzbeckou policií hovořil zmatečně a nepřesvědčivě. Byl si jistý, že šlo o policisty, zároveň pro toto přesvědčení svědčil jen jeho dojem, žádné konkrétní indicie nesdělil. Ze shromážděných informačních zdrojů ani ze zdrojů veřejně dostupných nevyplývá, že by si uzbecká policie uchylovala k popsáním jednáním, nejsou známy ani žádné případy aplikací injekcí smrti. Žalovaný poukázal na zprávu Informace MZV ze dne 8. 4. 2025, Uzbekistán, Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů. Činnost úřadu ombudsmana, ze které plyne možnost obracet se v případě obtíží na policejní orgány, v případě nečinnosti nebo neadekvátnosti přístupu policie je možné se obrátit na ministerstvo vnitra, prokuraturu, vrchní soud, případně na úřad ombudsmana.
32. Žalovaný též poukázal na skutečnost, že žalobce po posledním napadení pobýval ve vlasti ještě další tři měsíce, pak bez jakýchkoli obtíží vycestoval do X, a to za účelem práce a výdělku. Pokud by žalobce palčivě pociťoval potřebu mezinárodní ochrany, požádal by o ni bezprostředně po příjezdu. Po pěti měsících v X mu přestaly vyhovovat pracovní podmínky, proto přesídlil do ČR, kde žije od roku X. Ani v tuto dobu nežádal o mezinárodní ochranu, naopak vycestoval do X v roce X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

33. Žalobce byl dne 28. 1. 2023 kontrolován policií, bylo mu uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu pobytu jeden rok, následně byl jeho další nelegální pobyt zjištěn kontrolou na stavbě dne 22. 4. 2025, následně byl zajištěn a až poté dne 27. 4. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.
34. Žalovaný uzavřel, že tvrzení žalobce jsou vnitřně nekonzistentní, proto je posoudil jako nevěrohodná a neshledal podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Žalovaný se v této souvislosti zabýval i obecnou situací v zemi žadatele (dle zprávy Informace OAMP ze dne 14. 3. 2025. Uzbekistán. Bezpečnostní a politická situace v zemi).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

35. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
36. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tímto postupem žalovaný souhlasil a žalobce se na výzvu soudu podle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
37. Za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nelze považovat obecné námitky, podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Též lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, ve vztahu k obecnému tvrzení o neaktuálnosti podkladů pak srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č. j. 9 Azs 266/2019-47. Za žalobní bod soud nepovažoval obecné námitky o porušení jednotlivých zákonných ustanovení (zejména v bodě II. žaloby).
38. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný posoudil podstatu azylového příběhu žalobce (tedy tvrzené obtíže s policií) jako nevěrohodnou.
39. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-69: *„[15] Otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je z hlediska rozhodování o jejím udělení zcela zásadní. Při posuzování věrohodnosti je tedy třeba postupovat velmi*

uvážlivě, přestože platí, že základní rámec posouzení vytváří žadatel sám svojí výpovědí. Žadatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují. K rozložení důkazního břemene mezi žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán, jakož i k posuzování důkazů, srov. setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 214/2004-45, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, či ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS. [16] Pokud jde o otázku hodnocení věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu, tou se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, v němž uvedl: „Závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU [o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“)]. Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.“ [17] Způsob vyhodnocení jednotlivých indikátorů věrohodnosti je blíže rozveden v materiálech Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (European Asylum Support Office, EASO; od r. 2022 Agentura Evropské unie pro otázky azylu, European Union Agency for Asylum, EUAA), především v praktické příručce Posuzování důkazů z března 2015 nebo Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System z roku 2018; na tyto materiály Nejvyšší správní soud žalovaného již několikrát odkazoval (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 447/2019-30, ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 Azs 3/2020-70, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57, či ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022-52). V jednoduchosti lze shrnout, že pro posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele je nutno zvážit, zda je žadatelem předestřený azylový příběh popsán dostatečně konkrétně a plausibilně; dále je nutno zvážit, zda jsou žadatelova tvrzení rozporná mezi sebou navzájem či s jinými důkazy (s případnou rozporností je nutno žadatele obeznámit a je nutno mu umožnit nesrovnalosti objasnit), a nutno je též posoudit, zda jsou žadatelem uváděná tvrzení v souladu se známými informacemi o zemi původu. [18] V posuzované věci se žalovaný ani městský soud otázkami vnitřní ani vnější konzistentnosti stěžovatele fakticky nezabývali. Stěžovatelův azylový příběh je poměrně strohý, žádné rozpory v něm však žalovaný ani městský soud neshledali. Samotnou strohost příběhu však stěžovateli nelze klást k tíži – je totiž na žalovaném, aby s ním vedl pohovor tak, aby položené otázky důsledně směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností a k prověření hodnověrnosti stěžovatelova azylového příběhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36). Pokud žalovaný stěžovateli příběhu nevěřil, bylo na něm, aby kladl stěžovateli otázky tak, aby vyšlo najevo, že je stěžovatelův azylový příběh smyšlený – tj. aby buďto vyvstaly rozpory ve stěžovatelově nepravdivém příběhu, nebo aby například vyšlo najevo, že stěžovatel nedokáže dostatečně

popsat detaily azylového příběhu. [19] Nejvyšší správní soud podotýká, že nevěrohodnost výpovědi stěžovatele podle uvedených kritérií nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Naopak, pokud jde o vnější konzistentnost stěžovatelových tvrzení, je třeba zdůraznit, že žalovaným zjištěné informace o zemi původu stěžovatelova příběhu dokonce konvenují, čímž se žalovaný ani městský soud vůbec nezabývali. Z informace OAMP: Uzbekistán ze dne 25. 2. 2021 vyplývá, že se v předchozích letech objevila řada zpráv o nerespektování zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení a trestání ze strany bezpečnostních složek, přičemž „[h]rozbě mučení bezpečnostními složkami ve zvýšené míře čelily osoby nařčené z islámského extremismu. Ochranné mechanismy proti mučení nebyly dostatečné a v praxi nebyly případy vyšetřovány.“ Stěžovatel přitom popisoval bití příslušníky bezpečnostních složek a nařčení z náboženského extremismu. Rovněž zpráva Uzbekistán – Informace Centra informací o zemích původu a analýzu v oblasti migrace (Lifos) švédské Migrační rady ze dne 14. 12. 2020 obsahuje závěr, že lze očekávat důkladné kontroly při návratu do Uzbekistánu (včetně prohlédávání mobilních telefonů a vstupů do domovů), a to především u mladých mužů muslimského vyznání, u nichž by se mohly uzbecké úřady obávat náboženské radikalizace. [20] Žalovaný svůj závěr o nevěrohodnosti stěžovatelova azylového příběhu opřel o zcela jiné poznatky. Podle něj je azylový příběh nevěrohodný, neboť stěžovatel nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po příchodu na území České republiky a neměl potíže při opuštění Uzbekistánu. Městský soud dokonce stěžovatelovo bezproblémové legální vycestování nepovažoval za indicii svědčící o nevěrohodnosti stěžovatelova příběhu a tu založil výhradně na prodlevě mezi vstupem stěžovatele na území České republiky a podáním žádosti o mezinárodní ochranu. [21] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o pouhé pomocné indikátory, které mohou svědčit v neprospěch stěžovatelova azylového příběhu, o jeho (ne)pravdivosti však přímo nevypovídají. Zejména nepodání žádosti o mezinárodní ochranu při první příležitosti může svědčit o tom, že skutečnou motivací podání žádosti později není získání mezinárodní ochrany, ale zajistit si další pobyt na území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81), na druhou stranu však pozdější podání žádosti o mezinárodní ochranu nemůže být důvodem vylučujícím udělení mezinárodní ochrany v případě, že by žádost i tak byla opodstatněná, tj. pokud by jím uváděné důvody byly shledány azylově relevantními (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 179/2020-32). Zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu výhradně z důvodu jejího pozdějšího podání by ostatně bylo v rozporu s právem Evropské unie – srov. čl. 10 odst. 1 směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), podle něhož „[č]lenské státy zajistí, aby žádosti o mezinárodní ochranu nebyly zamítnuty nebo vyloučeny z posuzování pouze proto, že nebyly podány co nejdříve“. [22] V souvislosti s právě citovaným ustanovením procedurální směrnice je nutno číst i požadavek čl. 4 odst. 5 písm. d) kvalifikační směrnice, podle kterého nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat důkazy, pokud (mimo jiné) „žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možné době, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil“ – shodně viz bod 4.3.7.4 výše uvedeného materiálu Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System. Jinými slovy, nepodání žádosti o mezinárodní ochranu co nejdříve nejenže nemůže být samostatným důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany, ale v zásadě nemůže obstát ani coby samostatný důvod pro závěr o nevěrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud tímto nesporně kumulativní povahu požadavku čl. 4 odst. 5 písm. a)-e) kvalifikační směrnice, pouze zdůrazňuje, že jednotlivá kritéria nelze posuzovat zcela odtrženě od ostatních kritérií – jak ostatně uvádí v bodě 2.5.2 příručka EASO Posuzování důkazů z

března 2015: „Vyšetřující úředník by ovšem měl ohledně bodů a), b), c), d), a e) uplatnit přiměřeně vyvážený přístup a vzít v úvahu individuální a kontextuální okolnosti žadatele. To znamená, že by vyšetřující úředník měl posoudit, do jaké míry každé kritérium je, nebo není splněno; při tom se může stát, že velká míra, v jaké je nějaké kritérium splněno (například velmi silná prohlášení), vyváží menší míru, v jaké je splněno jiné kritérium (například nedostatečné vysvětlení toho, proč žadatel nepožádal o mezinárodní ochranu v nejkratší možné době).“

40. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2024, č. j. 2 Azs 220/2024-25: „Správní orgán musí v rámci posouzení pravděpodobnosti pronásledování konfrontovat tvrzení žadatele s realitami v zemi jeho původu. Za tímto účelem obstarává relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální, transparentní a dohledatelné informace o této zemi. Podklady musí být ověřené z různých zdrojů (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Povinností správního orgánu je, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Rozsah této povinnosti správního orgánu však ovlivňuje mimo jiné konkrétnost tvrzení žadatele a jejich věrohodnost, jejíž nižší míra může vyplývat například z rozporů ve výpovědích (viz rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2023, č. j. 10 Azs 122/2023-23).“
41. Z podané žaloby je zřejmé, že primárně žalobce namítá právě nesprávné posouzení své věrohodnosti, což spojuje zejména s námitkou nesprávné volby jazyka pohovoru, kdy v důsledku omezené znalosti ruštiny žalobce plně neporozuměl kladeným otázkám a jejich právní relevanci, což žalovaného vedlo k nesprávnému závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce. Žalobce zdůraznil, že jeho rodným jazykem je jazyk uzbecký.
42. Nejvyšší správní soud připouští ustanovení tlumočnicka i z jiného než z mateřského jazyka (např. rozsudek ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 307/2004-63). Účastník řízení má právo na to, aby mu bylo tlumočeno do jazyka, v němž je schopen se dorozumět, nikoliv nezbytně do mateřského jazyka či úředního jazyka jeho země původu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2020, č. j. 9 Azs 274/2019-35). Nejvyšší správní soud přitom zohledňuje, zda v případě námitek tlumočení bylo na tyto upozorňováno již v rámci probíhajícího výslechu, zda účastník řízení podepsal protokol o výslechu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017-79) a zda účastník řízení vznáší námitky proti samotnému obsahu tlumočení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2021, č. j. 4 Azs 244/2021-26).
43. Námitka nesprávné volby tlumočnicka či nesprávného tlumočení není důvodná již z důvodu, že žalobce zastoupený advokátkou neuvádí v žalobě žádné konkrétní pasáže, kterým správně neporozuměl, a jak by odpověděl přesněji, pokud by se mu dostalo tlumočnicka z jazyka uzbeckého. Svou výpověď nijak neupřesňuje, žalovaným shledané rozpory nevysvětluje. Soud odmítá žalobní tvrzení, že „žalovaný se spokojil s formálním prohlášením žalobce o znalosti ruského jazyka, aniž by jakkoliv ověřil, zda žalobce skutečně rozumí obsahu komunikace“. Naopak, z obsahu pohovoru ze dne 17. 6. 2025 je zcela evidentní, že žalobce tlumočnickovi rozuměl, odpovědi na dotazy jsou adekvátní, je z nich zřejmé, že žalobce věděl, na co je dotazován, o některých otázkách žalobce hovořil podrobně. Podstatná je i skutečnost, že s žalobcem byl proveden doplňující pohovor, a to již s tlumočnickem z uzbeckého jazyka, právě tento doplňující pohovor byl klíčový

pro hodnocení věrohodnosti žalobce. Soud neshledal, že právě nesrovnalosti v překladu žalovaný nelogicky použil k závěru o nevěrohodnosti žalobce.

44. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, podle kterého závěr o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, publ. pod č. 3279/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41).
45. Soud tuto námitku shledal důvodnou, když žalovaný se nesprávně zaměřil zejména na rozpor žalobce s jeho výpovědí v řízení o správním vyhoštění.
46. Vnitřní konzistentnost výpovědi znamená v zásadě vnitřní soudržnost azylového příběhu, tedy zda se výpověď žadatele drží jedné dějové linie po celou dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, neobsahuje významné vnitřní rozpory a působí jako ucelená a přesvědčivá. Jde přitom primárně o informace sdělené v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť na začátku tohoto řízení jsou žadateli sdělena všechna relevantní poučení, mj. že správní orgán má zákonnou povinnost chránit sdělené údaje, zejména ve vztahu ke státním orgánům země původu. Správní orgán nesdělí státním orgánům země původu ani skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu požádal, ani další informace získané v rámci tohoto řízení. Dále jsou žadatelé poučováni o nutnosti uvést veškeré důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají.
47. Žalovaný vyšel primárně z rozporů v tvrzeních žalobce v řízení o správním vyhoštění a pozdějších tvrzeních v řízení o udělení mezinárodní ochrany.
48. Závěr o nevěrohodnosti výpovědi však nelze založit výlučně na srovnávání rozporů mezi pohovorem žalobce učiněným v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výpovědí v řízení o správním vyhoštění, které se žalobcem bylo také vedeno (srovnej závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 Azs 163/2023-37). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2019, č. j. 2 Azs 401/2018-64 shledal, že nevěrohodnost žadatelky bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala její vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu se skutečnostmi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nebylo možné tuto nevěrohodnost automaticky založit pouze na nepravdivých údajích sdělených v jiném řízení (v odkazovaném případě žádosti o vízum a při příletu do ČR).
49. Soud zároveň nezpochybňuje, že při hodnocení hodnověrnosti výpovědi žalobce lze přihlídnout i k porovnání jeho tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně a v řízení o správním vyhoštění, a zohlednit je jako jeden z faktorů svědčících ve prospěch či neprospěch žalobce. Nemůže se však jednat o faktor jediný, pokud žalovaný současně řádně neposoudil vnitřní a vnější konzistentnost žalobcovy výpovědi v rámci samotného řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

50. Žalovaný se při svém hodnocení nevyjádřil k žalobcem uvedenému vysvětlení, že policii při výsledku své obtíže v zemi původu nesdělil z důvodu obav, že by tyto informace mohly být předány státním orgánům v zemi původu. Žalovaný nezohlednil odlišnost poučení v řízení o správním vyhoštění. Svá zjištění o rozpornosti výpovědi založil na znění protokolu o výsledku ze správního vyhoštění o výsledku účastníka ze dne 28. 1. 2023, samotný protokol součástí správního spisu není, není tedy zřejmé, jakého poučení se žalobci v tomto řízení dostalo.
51. Soud při přezkoumání hodnocení věrohodnosti shledal, že žalovaný v projednávaném případě nevedl pohovor tak, aby mohla být věrohodnost žalobce dostatečně posouzena. Žalovaný se měl primárně zaměřit na skutečnosti tvrzené žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany, detailněji se žalobce vyptat na konflikty s policií i jakým způsobem žalobce vlastně projevuje své náboženské přesvědčení, a zjištěné skutečnosti následně vyhodnotit na základě relevantních zpráv o zemi původu. Žalobce při pohovoru uvedl: *„V Uzbekistánu není úplná svoboda, jsou tam značná omezení, která se týkají odívání a vzhledu člověka. Jsou spojená s náboženskými pravidly. Já jsem se těmito pravidly zcela nepodřizoval a pociťoval jsem zájem státních orgánů o moji osobu, které vyžadovaly, abych svůj vzhled a oděv náležitě upravil.“* (...) *„Měl jsem na mysli tlak ze strany policie na náš muslimský vzhled a na naše chování.“* Žalovaný neobjasnil, jaké chování mělo být pro policii problematické, bez tohoto zjištění není možné ani učinit relevantní úvahu v tom směru, zda tvrzená zkušenost žalobce je potvrzována zprávami o zemi původu, či nikoliv.
52. Zcela stranou pozornosti žalovaného zůstaly podstatné rozpory mezi tvrzeními žalobce v poskytnutí údajů k žádosti, kde popisoval, že cestu do mešity jej sleduje policie, pak ho chytili a odvezli na policejní stanici k výsledku, při pohovoru však výslovně uvedl, že osoby k němu přijížděly v noci a odvážely ho na neznámé místo, minimálně 10x. Nabízelo se též objasnit důvod prodlevy mezi posledním incidentem a vycestováním z vlasti. Pokud se žalobce domníval, že byl neprávem označený za „wahhábistu“ či „teroristu“, není zřejmé, z jakých důvodů a na základě jakého jednání a co z tohoto označení dovozuje. Žalobce nebyl vyzván, ani aby podrobněji popsal 10 tvrzených incidentů.
53. Za této situace soud neshledává dostatečným ani hodnocení vnější konzistentnosti tvrzení žalobce, pokud jde o srovnání jeho azylového příběhu se zprávou o činnosti policie, která je stručná a obecná, nezaměřuje se na činnost a postupy policie v případech spojených s projevy náboženské víry. Z judikatury soudů přitom vyplývá, že postupy policie vůči praktikujícím muslimům mohou být problematické a úroveň ochrany může být nižší (srovnej např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2025, č. j. 21 Az 38/2024-38, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2021, č. j. 60 Az 48/2020-42, či již soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-69).
54. V projednávaném případě (alespoň doposud) nenastala situace popsaná v bodě 37 rozsudku ze dne 28. 8. 2024, č. j. 2 Azs 220/2024-25, kdy v případě, že správní orgán zjistil celkovou nevěrohodnost žadatele, se správní orgán žádostí nezabývá a nemusí ani opatřovat další podklady o zemi původu žadatele.
55. Soud nepochybně, že v případě žalobce zcela jistě existují skutečnosti, které jeho věrohodnost zpochybňují a které lze vzít v potaz (např. ekonomické důvody

k vycestování z vlasti, další pohyb po Evropské unii byl vedený snahou o získání dobrých pracovních podmínek, podání žádosti v době, kdy již hrozila realizace správního vyhoštění, tvrzení v řízení o správním vyhoštění, že vycestovat může...). Žalovaný v dalším řízení k těmto okolnostem může přihlídnout jako k faktorům svědčícím o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, avšak zároveň musí řádně provést hodnocení vnitřní a vnější konzistentnosti tvrzení žalobce v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany a také zohlednit detailnost tvrzení žalobce.

56. K žalobnímu tvrzení, že žalobce opakovaně poukazuje na to, že v jeho konkrétním případě existuje důvodná obava, že by trestní řízení v domovském státě neodpovídalo zásadám článků 3 a 6 Úmluvy, soud konstatuje, že žalobce nezmínil, že je proti němu vedeno trestní řízení a v jaké věci. Co se týká obav žalobce ze zacházení ze strany policie, v první řadě bude žalovaný muset posoudit věrohodnost tvrzení žalobce a až následně případně vyhodnotit, zda žalobci s přiměřenou pravděpodobností hrozí pronásledování, či existuje skutečné nebezpečí vážné újmy.
57. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu za důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (neprovedeno důsledné posouzení věrohodnosti žadatele), skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (ve vztahu k podrobnějšímu zjištění azylového příběhu žadatele a obstarání zpráv o činnosti policie v souvislosti s náboženskými projevy muslimské víry). Věc pak žalovanému vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný je vázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), který lze shrnout takto: Pro závěr o nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu je nutno se zabývat zejména vnitřní i vnější konzistencí tvrzení žalobce a konkrétností a plausibilitou jeho tvrzení. Žalovaný může dospět k závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu pouze, pokud povede pohovor se žalobcem (případně jinak zjistí skutkový stav věci) tak, aby nedostatečná konkrétnost, plausibilita či konzistentnost stěžovatelových tvrzení skutečně vyšly najevo.
58. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé zcela úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady vynaložené žalobcem představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč, tedy celkem 9 240 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), celkem tedy 10 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha dne 8. června 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně